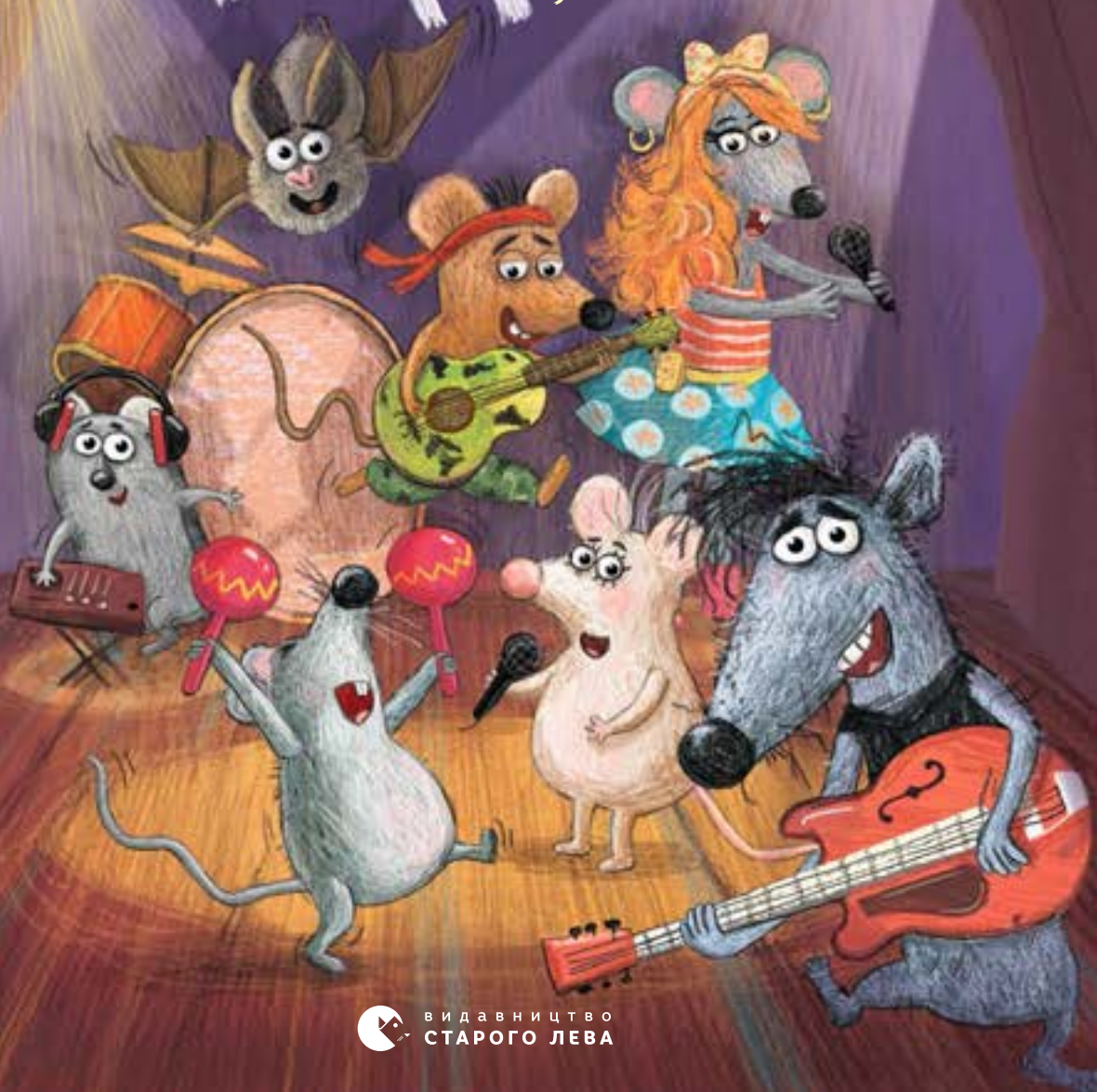

Галина Вдовиченко

МИШКОВІ МИШІ

з продовженням

видавництво
СТАРОГО ЛЕВА

Галина Вдовиченко

Мишкові Миші

з продовженням

Намалювала
Інна Черняк

Видавництво Старого Лева
Львів — 2017

УДК 82-3-93
ББК 84(4УКР)
В 25

Одразу дві захопливі книжки відомої письменниці Галини Вдовиченко про пригоди мишачого рок-гурту – «Мишкові Миші» та «Зірковий час Мишкових Мишей» – виходять під однією обкладинкою.

Що може об'єднати звичайну сіру мишу, комп'ютерну мишку, лабораторну, щура, лялькову, польову, кажана та хлопчика Мишка? Музика.

Кожен у цьому особливому рок-гурті робить свою улюблену справу. Михайлик, сіра миша Мишкова, комп'ютерна мишка Джойстик, лабораторна миша Баська, смітниковий щур Гібсон, гламурна Глаша, кажан Лилик та Олько Камуфляж. А згодом і дівчинка Зірка.

Та на шляху до злагоди та гармонії так багато перешкод...

Галина Вдовиченко © текст, 2017
Інна Черняк © художнє оформлення, 2017
Закентій Горобйов © леттерінг, 2017
Видавництво Старого Лева © 2017

Усі права застережено

ISBN 978-617-679-434-9

МИШКОВА, ДОМАШНЯ МИША

Михайлик бавився іграшковою залізницею у своїй кімнаті. Потяг біг колією, зупинявся перед шлагбаумами, вагони переходили з рейок на рейки... Аж раптом під столом у кутку кімнати хтось перелякано запищав!

Хлопчик теж неабияк настрашився з несподіванки – але потім побачив маленьку сіру Мишку. Потяг щойно зробив крутий поворот перед самісіньким її носом, мало не зачепивши, і вже мчав у зворотному напрямку – чух-чух-чух-чух!

– Ф-фу! Як ти мене налякав! – невідомо кому дорікнула Миша, прийшовши до тями. – Вибираєшся, бач, на поверхню – а на тебе мчить локомотив! Збожеволіти можна! А це, бач, іграшкова залізниця... Яке щастя!.. Мені завжди щастить! Твоя кімната?

Чорненькі оченята на Михайлика блим-блим! Гостя трималася так, ніби вони з хлопчиком – давні приятелі.

– Моя. А ти звідки тут узялася?

– З нірки. Онде, бач – прогризла, – Мишка показала хвостиком на отвір під стіною. – Обрала твою кімнату, бо звідси чути музику. Майже щовечора. А я музику люблю... Особливо рок. Я – Миша-композитор.

Михайликові досі не випадало зустрічати мишей-композиторів. І мишей, які б розмовляли – теж. Та й загалом жодних мишей він дотепер не знав.

Сіренька гостя хутко обнюхала вокзал, побудований із пластмасових кубиків, раз у раз позираючи на потяг. Михайлик потягнувся до пульта – і вагончики, уповільнюючи рух, зупинилися...

Пухкенька гостя була напрочуд рухлива. Обстеживши всі куточки кімнати, вона стрімко видряпалась на стіну з кубиків.

– Хіба серед мишей є композитори?! – наважився запитати Михайлик, спостерігаючи за Мишею.

– Звісно, є, – відповіла вона.

– То наспівай щось зі своєї музики.

Миша озвалася миттєво, ніби була готова до такої пропозиції. Лише набрала повні груди повітря:

– Тум! Ту-дум! Ту-дум! Тум-тум! Тр-р-р–ча-ча! Тр-р-р–ча-ча! Тс-с-с. Там-там!..

Перевела дух.

– Узагалі, я голосу не маю. Але слух у мене є. І талант є. Я складаю музику, запам'ятовую її й тримаю у голові. Ось де вона вся, – миша постукала хвостиком собі по лобі. – Всі три пісні.

– Я теж люблю музику, – сказав хлопчик. – Он вона, у комп'ютері...

Миша дивилася на хлопчика уважними оченятами-гудзиками.

– Як тебе звуть?

– Михайлик.

– Тобі ім'я Мишко більше пасує. Сам тут живеш, Мишку?

– З татом і мамою.

– А як вони до мишок ставляться?

– Ну-у... Якщо мама ввійде, тобі краще не показуватися їй на очі.

Відповідь Миші не сподобалася.

– Як можна не любити того, кого ще не знаєш? – здивувалася вона й зникла в Михайликовому капці. Лише хвостик залишився на поверхні.

– Затишно у вас. Мені подобається, – гостя визирнула з капця, зручно влаштувавшись у ньому, немов у гніздечку. – А що це в тебе на столі? Яблуко?

– Недогризок.

– Зернятка залишилися? Обожаю недогризки яблук із зернятками. Давай-но сюди!

І, не припиняючи базікати, Миша захрумтіла качанчиком. Напрочуд балакуча миша.

– Буду до тебе заходити, гаразд? Не бійся, мамі на очі не показуватимуся. Миша приходитиме в гості до Мишка! Миша та Мишко! Звучить? Коли в мене буде своя рок-група, я придумаю їй красиву назву. А собі – гарне сценічне ім'я. У відомих артистів має бути гучне ім'я. Ти вже обідав?

– Борщ їв після школи, – Михайлик зняковів від того, що не здогадався запропонувати Миші якогось гостинця. – Їсти-меш борщ?.. Я принесу.

– Краще все окремо й сире: капусту, моркву, картоплю... У мене вдома, в моїй хатці, – Миша знову показала хвостиком у бік нірки, – залишилося тільки трохи вівса. Їсти, правду кажучи, хочу.

– Я миттю! – і хлопчик побіг на кухню.

Коли повернувся з морквиною та картоплиною, Миша вже чекала, сидячи на кубуку. Її шия була оповита серветкою – носовою хустинкою, що вона знайшла на підлозі. На мордочці застиг вираз нетерплячого очікування, а лапка відбивала швидкий ритм.

– Чух-чух-чух-чух-чух, – заспівала вона і двічі щосили вдарила по кубуку: – Там-там! Це буде «Пісенька веселого

паровозика, який не хотів налякати Мишу». Отут усе поклади. Дякую. Яке щастя!

Сіренській гості подобався Михайлик, його кімната, нова пісенька та обід, до якого вона й узялася з апетитом.

...А згодом вони бавилися залізницею. Миша була начальником вокзалу, Мишко – машиністом. Відтак Миша була начальником потягу, Мишко – провідником. Потім Миша оголосила себе начальником переїзду, а Мишка – стрілочником. Та в розпал гри у передпокої почулися мамині кроки, і не встиг Михайлик оком змигнути, як Мишу наче вітром здуло.

– Годі вже бавитися, – сказала мама, прочинивши двері. – Час робити уроки. Складай, Михайлику, іграшки.

І він одразу взявся до роботи. Мама з подивом спостерігала, як син слухняно прибирає розкидані забавки. Але не завважила, як під столом він затулив капцем дірку в підлозі – щоб ніхто не побачив входу в мишачу нірку.

ДЖОЙСТИК, КОМП'ЮТЕРНА МИШКА

Коли Михайлик прийшов зі школи, Миша вже хазяйнувала в його кімнаті.

– Нічого, що я тут без тебе?.. – запитала вона. – Ти ж сказав: почувайся, як удома. Знаєш, які новини? По-перше, принесла тобі олов'яного солдатика з підвалу. Подарунок! Антикваріат! Бач, який гарний? Навіть фарба де-не-де збереглася. Нехай охороняє наш вокзал! А по-друге, ми з Джойстиком намагаємося ввімкнути комп'ютер. Допомагай.

– З яким Джойстиком? – не зрозумів Михайлик.

– Із твоєю Комп'ютерною Мишкою... Отакої! Жартуєш?.. Невже ви досі не знайомі?.. Повірити не можу! І які ви після цього сусіди? Він у твоїй кімнаті живе! Ось тут, біля комп'ютера. Він теж не надто говіркий. Щоб когось завважив, треба наблизитися упритул – ось так. Бачиш? Він нічого не чує, коли в навушниках. І ні на кого не звертає уваги. Правда, Джойстику? Джойстику! Що я кажу: весь у собі! Музику слухає.

Михайлик ніколи особливо не приглядався до Мишки біля комп'ютера. Мишка та й мишка, що в ній особливого? Завжди на килимку серед затишного безладу: ліворуч – горнятко з учорашнім чаєм, праворуч – засохлі мандаринові шкоринки.

А тепер хлопчик уперше пильно роздивлявся Комп'ютерну Мишку, яка, виявляється, має ім'я. Джойстик був занурений у музику в своїх навушниках і ледь помітно похитував довгим хвостом-дротом. Як це вони й досі не потоваришували?

– ...Й оскільки ми тут усі свої, – не замовкала тим часом Миша, – хочу повідомити, що вночі я придумала собі сценічне ім'я. Мишкова Миша! Звучить? Домашня Миша – не звучить! А Мишкова Миша – звучить!

– Чому Мишкова? Це прізвище?

– Як це чому? – здивувалася Миша. – Тому що твоя! Ти – Мишко, я – Мишкова. Це ж так просто! Міг би й здогадатися. І знаєш, що ще?

Миша відхилила вбік один із навушників Джойстика, щоб він чув, і сказала:

– Джойстик уміє записувати музику.

– Я багато чого вмю, – нарешті той глянув на Михайлика й привітно помахав хвостом-дротом. – Умію, та мовчу. А той, хто мовчить, залишається непомічений. Це ім'я – Мишків – мало би належати мені, а не тому, хто тут гість.

Виявляється, дещо з розмови він усе ж чув.

– Ти що, образився? – щиро здивувалася Миша. – Джойстик – це ж звучить! Джой-стик!!! І нічого зайвого!

– Але чому ти – Мишкова? – не поступався Джойстик.

– Бо це моя ідея! – вперлася й собі Миша. – До того ж не може бути двох Мишкових!

– Чому? Джойстик Мишків! Хіба погано?

– Та-ак... – Мишкова Миша підняла лапки догори, гучно ляснула крихітними долоньками й вдала, що прямує до нірки, – бачу, мені тут не раді! Хто так приймає друзів?

Михайлик спробував припинити сварку:

– Вгамуйтеся! Це ж добре, що вас двоє! І добре, що Миша складає музику в уяві, а Джойстик може її записати нотами. Разом запишемо вчорашню пісню! Зараз покажу вам одну музичну програму...

Хлопчик увімкнув комп'ютер, і миші миттєво забули про суперечку.

Мишкова Миша наспівувала мелодію, а Джойстик із Михайликом записували ноти. Коли Михайлик увімкнув запис, остання нота композиції потонула в дружньому вереску – так високо трійця оцінила свою роботу. Обійнялися – і знову поставили запис на початок. А потім іще раз, і ще. Щоразу вдосконалюючи мелодію. Аж нарешті Миша вигукнула:

– А тепер – сирна перерва! Ми заслужили на добрячий кусень запашного засохлого сиру.

– А сиру, здається, немає, – попередив Михайлик.

Миша жваво озирнулася – і полегшено зітхнула, поклавши лапку собі на серце:

– Ф-фу! Яке щастя! Сир на місці.

Біля входу в нірку, просто в Михайликовому капці, лежав чималенький шматок твердого жовтого сиру. Миша принесла його з собою й заховала до обіду в надійне місце.

БАСЬКА, ЛАБОРАТОРНА МИШКА

Тато Михайлика працював на музичній радіостанції. Це він установив на домашньому комп'ютері спеціальну програму, щоб писати й аранжувати музику.

А Михайликова мама працювала в лабораторії. Звідти вона й принесла додому білу мишку.

– Мені її шкода, – пояснила мама, дістаючи з торби картонну коробку з мишкою.

– Чому шкода? – запитав Михайлик.

– Не хочу, щоб на ній проводили досліди. Я сказала, що мишка хвора і її треба лікувати.

– А вона справді хвора?

Мама знітилася:

– Ні, вона здорова.

Михайлик уперше чув, що мама сказала неправду.

– Я думав, – Михайлик уважно подивився на маму, – думав, ти мишей не любиш...

– Не люблю. Але мені її шкода, – і мама вимкнула газ під чайником, що вже тоненько свистів на всю квартиру.

Із плетеного кошика з овочами вона вийняла морквинку, порізала її на шматочки й поклала перед мишкою.

– Не знаю лише, що скаже тато...

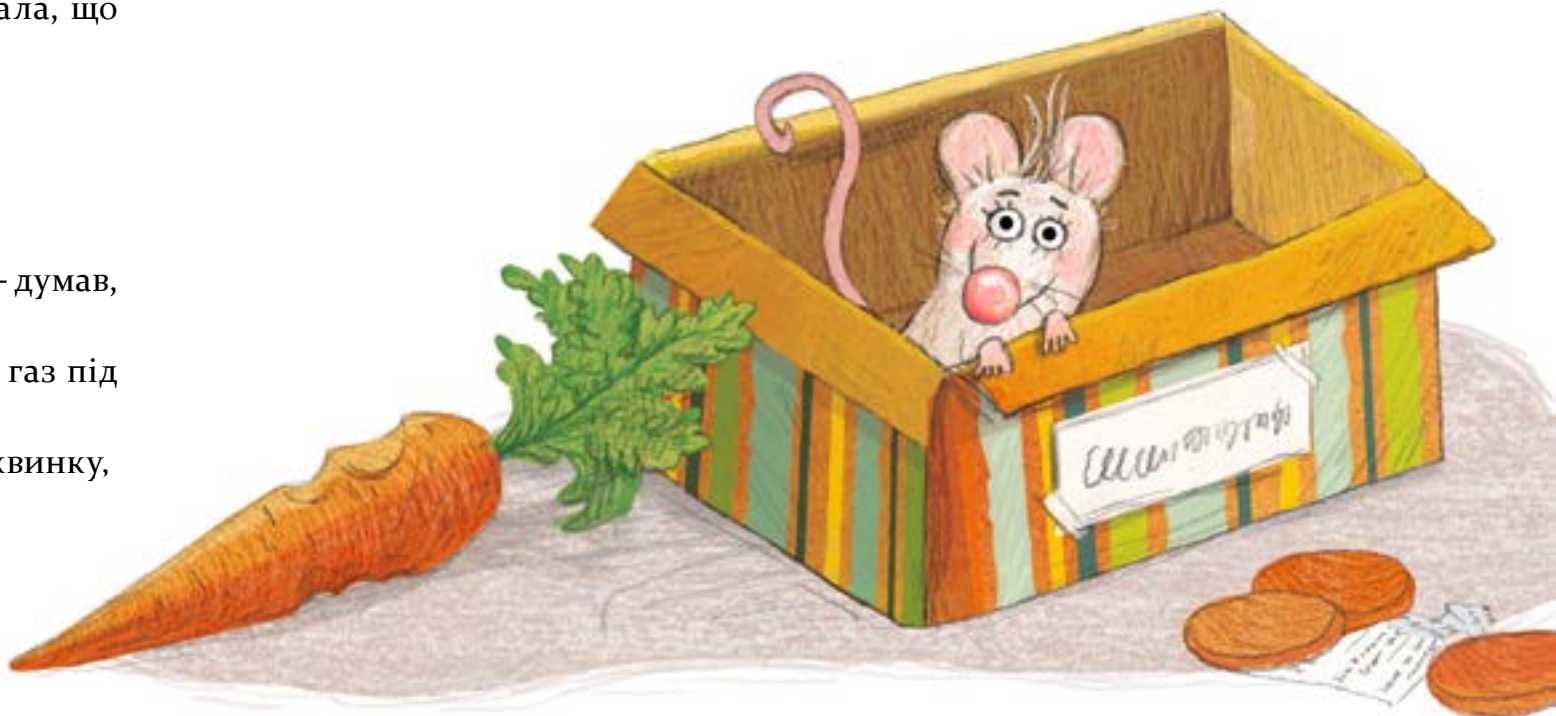
І саме цієї хвилини до кухні ввійшов тато. Налив собі чаю, глянув через мамине плече у коробку...

– Ви б їй якийсь папір чи вату постелили... Нехай би собі кубельце мостила.

Михайлик із мамою презирнулися. А тато пішов дивитися футбол по телевізору.

Лабораторну Мишку внесли до кімнати, немов принцесу в кареті. Поки Михайлик бігав у крамницю по хліб, поки вони з татом мили посуд після вечері, миші вже й потоваришували. Михайлика вони зустріли дружнім реготом.

Сиділи втрьох у коробці й роздирали газету на дрібні клаптики. Джойстик із білявкою – в навушниках, голова до голови: один навушник – у нього, другий – у неї. Слухали вчорашню пісню.

– Що скажеш, Басько? – запитала новеньку Мишкова.
Новеньку звали Баською.
– Класна мелодія, – відповіла білявка. – А слова?.. Де слова?.. Чи це не пісня?
– Пісня! – запевнила Мишкова. – Але наразі без слів. Ми їх ще не написали.
– Хочете, я напишу? – запропонувала Баська.
Миші від несподіванки перестали шматувати газету.
– А ти вмієш?
Рожевий Басьчин носик почервонів від хвилювання через те, що вона опинилася в центрі уваги.
– Я щодня складаю вірші, – відповіла білявка. – Перший вірш написала, коли втекла від пітона.
– Від кого???
– Від пітона. Ви ж знаєте, змії їдять мишей, а я – кормова мишка. Нас вирощують на корм... Отже, я втекла, мене зловили й знову здали в зоокрамницю. Звідти я потрапила в лабораторію, на досліди. Але Мишкова мама мене врятувала...
– Розкажи про втечу від пітона! – запропонувала Мишкова.
Білявка прокашлялася.
– Вірш, як ви розумієте, білий, – попередила вона. – Тобто без рими.
Зробила ефектну паузу й співуче затягла:

*Закам'яніла мишка від страху...
Що буде зараз – зрозуміло.
Та варто стрибнути*

*назустріч
монстру своєму.
Пітон розгубиться на мить,
секунди досить.
Твій жах служитиме трампліном,
хай паца велетня опиниться внизу.
Вчепися в ніс йому!
Тримайся, мишко! І не бійся!
...Нарешті, ось вона – свобода.
Здрастуй, сонце!*

Баська вклонилася. Всі мовчали. Ніхто не наважувався дати оцінку.

Дивні були вірші.

– Ти впевнена, що ці слова можна співати? – перша озвалася Мишкова.

– Аякже. Дві частини вірша стануть куплетами. Два останні рядочки – приспівом. «Нарешті, ось вона – свобода. Здрастуй, сонце!» Хіба поганий приспів?

– А що? Може бути! Вибору все одно немає...

Мишкова підняла лапку, Баська зробила те саме, вони гучно лягнули долонями. Подивилися на Джойстика. Він із готовністю підніс обидві лапки – пролунало ще два оплески. А тоді ще раз, усі разом – по Михайликовій руці.

– Мелодія, що ми написали вчора, підійде до іншої пісні, – вирішила за всіх Мишкова. – А до «Втечі від пітона» напишемо нову музику. Як тобі твоє ліжко?

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.